

Карл Май
КРАЛЯ НА ПЕТРОЛА

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

62

Карл Май

КРАЛЯ
НА
ПЕТРОЛА

Превод от немски
Веселин Радков

TRUD
СОФИЯ, 2012

*Посвещавам моя скромен труд на д-р Венцислав Димов
с искрена благодарност за неговата всеотдайност и любов,
които влага в своята благородна професия на хирург ортопед.
Бъди жив и здрав, ДОКТОРЕ!*

Преводачът

Karl May
Der Öprin, 1983

- © Веселин Радков, превод, 1991, 2012 г.
- © Виктор Паунов, библиотечно оформление, 2012 г.
- © Людмил Веселинов, корица, 2012 г.
- © Книгоиздателска къща „Труд“, 2012 г.

ISBN 978-954-398-165-6

1.

The Finders

Онзи, който реши да тръгне за Калифорния по обичайния път от Ел Пасо дел Норте през Рио Колорадо, преди да достигне Тусон, главния град на Аризона, ще мине първо през старата мисия Сан Хавиер дел Бак, намираща се на около девет мили от Тусон. Основана е през 1668 година и представлява великолепна постройка, която предизвиква учудването на преминаващите, че сред дивите области на Аризона са се натъкнали на такъв разкошен монумент на цивилизацията.

На всеки ъгъл на сградата се издигат високи камбанарии, а фасадата ѝ е богато украсена с фантастични орнаменти. Главният параклис има голям купол, а над зидовете се проточват масивни каменни корнизи, леко издадени напред, назъбени като бойна кула и с изящни украшения.

Част от мисията е заобиколена от село, в което живееха около триста индианци от племето папаго. Папагосите бяха, а и до ден днешен са миролюбиво, трудолюбиво и благоразположено към белите племе, което с помощта на изкуствена напоителна система бе превърнало земите си в плодородна област. Червенокожите усърдно отглеждаха ръж, пшеница, нарове, тикви, както и други плодове и зеленчуци.

За съжаление тези свестни и трудолюбиви хорица си патеха твърде много от набезите на бялата папlach, която бе избрала Аризона за свое сборище. На тази територия, заобиколена от планини и пустини, все едно не съществуваха държавно управление и власт. Ръка-

та на правосъдието изобщо не достигаше до там, или пък това ставаше в много редки случаи, и от Мексико и от Щатите се стичаха стотици и хиляди хора, скъсали веднъж завинаги със законите, за да водят живот, основан единствено на най-брутално насилие.

Вярно, че в Тусон имаше войскови части, които имаха за задача да се грижат за обществената сигурност, но всичко на всичко това бяха две роты – съвсем недостатъчни за район от 300 000 квадратни километра, още повече че при дадените обстоятелства тези герои бяха радостни, ако престъпната папач ги оставеше на мира. Това беше добре известно на хората извън закона и затова те проявяваха дързост и нахалство, нямащи равни на себе си. Никой не се осмеляваше да се отдалечи дори и на четвърт час път от Тусон, без да помъкне със себе си цял арсенал от оръжия. Един американски пътешественик описа царящите по онова време порядки така: „Най-отчаяните негодници от Мексико, Тексас, Калифорния и другите щати намериха в Аризона сигурно убежище от ръката на наказателните съдилища. Убийци и крадци, главорези и комарджии съставляваха основната част от населението. Всичко живо трябваше да ходи с оръжие и кървавите сцени бяха неделима част от ежедневието. И дума не можеше да става за някакво правителство, а още по-малко за съдебна или военна закрила. Единственото занимание на гарнизона в Тусон беше да се напива и безучастно да гледа какво се върши наоколо. Така Аризона бе може би единствената територия в цялата страна, намираща се под егидата на цивилизовано правителство, където всеки използваше правосъдието в свой собствен интерес“.

И ето че в Сан Франсиско се събраха смели мъже с чувство за чест и законност, за да основат Комитет за сигурност, който трябваше да разгърне дейността си в Калифорния, но скоро и в съседна Аризона почувстваха здравата му десница. Ту на едно, ту на друго място из щата започнаха да се появяват дръзки и смели хора – сами или обединени в отряди, за да изчистят страната от престъпниците. Те никога не си тръгваха,

без да оставят след себе си ясни следи от раздаденото от тях правосъдие.

При папагосите край Сан Хавиер дел Бак се беше заселил един ирландец, който навярно също не беше дошъл в Аризона по особено почтени причини. Беше отворил магазин и твърдеше, че продава всевъзможни стоки, но в действителност от него не можеше да се купи нищо друго освен уиски, заради чието производство и продажба заслужаваше единствено прозвището „отровител“. Репутацията му беше такава, че свестните хора избягваха компанията му.

Беше хубав априлски ден, когато той седеше на една от грубо скованите дървени маси пред къщата си. Изглежда, бе в лошо настроение, защото потропа с празната си чаша по дъсчения плот и след като никой не се появи, за да я напълни, се извърна към отворената врата и гневно извика:

– Хей, дърта вещице! Нямах ли уши? Уиски искам, уиски, разбра ли! Побързай, иначе ще дойда да ти помогна!

При тези думи от къщицата излезе стара негърка с бутилка в ръка и му напълни чашата. Той я изпразни на един дъх и накара жената отново да му налее, като измърмори:

– Цял ден не се мерна нито един посетител! Червенокожите негодници не щат да се научат да пият. Не мине ли някой случаен пътник, мога ей тъй да си седя тук и да съсипвам собствения си стомах!

– Няма седи сам – утеши го старата. – Гости идат.

– Откъде знаеш?

– Видяла.

– Къде са?

– По пътя от Тубак насам.

– А, наистина ли? Кой са?

– Не знае. Стари очи не разпознават лесно. Те ездачи, много ездачи.

При тези думи ирландецът стана и бързо сви зад ъгъла на къщата. Оттам можеше да огледа пътя за Тубак. После пъргаво се върна и подвикна на старата:

– Това са the Finders, ясно ли е, the Finders, всички-

те дванайсетина! Те умеят да пият юнашки, работата ще потръгне! Бързо вътре, трябва да напълним бутилки!

Двамата изчезнаха в къщата. След броени минути в селото влязоха дванайсет ездачи, спряха пред дома му и скочиха от конете, които оставиха да обикалят наоколо. Това бяха мъжаги със запусната външност, дързък вид и добре въоръжени. Някои носеха мексиканско облекло, а други пък идваха от Щатите, което личеше от пръв поглед. Но всичките имаха нещо общо: между тях нямаше нито един, на когото да се довериш.

Те вдигаха шум и крещяха един през друг, подхвърляха си ругатни, а един от тях се приближи до отворената врата, измъкна револвера си, стреля веднъж вътре и извика:

– Хей, Пади! У дома ли си, или не, стари отровителю? Излизай със сярната си киселина! Жадни сме!

Както е известно, Пади е шеговито прозвище за ирландците. Кръчмарят се появи, стиснал по една пълна бутилка под мишница, като носеше в ръцете си дванайсет чаши. Той постави чашите на две от масите и докато ги наливаше, отговори:

– Ето ме, мешърс. Моята негърка ви видя да идвате. Хайде, пийте и да бъде благословено присъствието ви в моя дом!

– Запази благословиите за себе си, стари мошенико! Който пие отровата ти, е самоубиец.

– Самоубивай се спокойно, мистър Бътлър! После ще те възкреса с друга бутилка. От седмици не сме се виждали. Как я карахте? Добре ли върви работата?

– Добре? – отвърна Бътлър, като презрително махна с ръка и изля съдържанието на чашата в гърлото си. Неговите другари последваха примера му. – Хич не ни потръгна, мизерна работа като никога досега! Не направихме нито един удар, за който да си заслужава да говорим.

– Но защо? Нали са ви дали името the Finders, а и вие сами се наричате така. Не си ли отваряхте очите? Мислех си, че днес ще направим добра сделка.

– Което ще рече, че си се канел да купиш от нас плячката ни и да ни измамиш както винаги. Но този път няма нищо, наистина нищо. От индианците няма какво повече да вземеш, а срещнеш ли бял, то и той е от тия, дето гледат да бръкнат в чужд джоб. И към това се прибавя и Комитетът за сигурност, дано го вземат дяволите! Какво право имат тези негодници да ни се бъркат в работата? Какво ги засяга, ако жънем където не сме сели, нали и те не са посели нищо там! Наистина човек вече очаква да види дулата на няколко двуцевки да надничат иззад всеки храст! Но око за око, зъб за зъб! Решили сме безмилостно да бесим всеки, когото заподозрем, че се числи към Комитета за сигурност. А може би си забелязал тук подобни типове, а, Пади?

– Хмм! – промърмори кръчмарят. – Да не би да очаквате от мен да съм всезнаещ? Нима може по носа на човека да познаеш дали бди, или пък като вас коли и беси?

– Не се излагай, Пади! Лесно се различава птичарят от истинската кръвожадна ловджийска хрътка! Давам ти дума, че от петдесет крачки ще позная всеки, който е член на този комитет. Но да говорим за нещо друго. Гладни сме. Имаш ли месо?

– Няма да се намери дори толкова, колкото да закрепим на върха на езика си.

– А яйца?

– Нито едно. И с часове да обикаляте из околностите, пак няма да намерите домашно животно за клане, дори кокошка. Затова са виновни такива като вас, дето опосаха всичко наоколо.

– Ами хляб?

– Само царевични питки, но и те тепърва трябва да се пекат.

– Тогава нека негърката ти започне да ги пече. Ние ще се погрижим за месо.

– Вие ли? Нали ви казах, че нищо не може да се намери.

– Пфу! Ние все пак намерихме.

– Какво?

- Един вол.
- Хайде бе! Невъзможно! Че откъде?
- Малко по-назад по пътя в долината на Санта Крус. Срегнахме, или по-скоро настигнахме и подминахме керван волски коли.
- Керван волски коли? Може би заселници?
- Вероятно. Бяха четири коли, всяка с по четири впрегнати вола.
- А колко са хората?
- Не знам точно. Освен коларите с кервана видях и неколцина конници. Но колко души е имало вътре в колите, не мога да кажа.
- Сигурно сте ги заговорили, а?
- Да. Канят се да отидат чак отвъд Колорадо, а тази вечер ще останат да нощуват тук.
- Тук ли? Хмм! Сър, надявам се да не се случи нещо, което би могло да донесе лоша слава на нашето хубаво селище!

При тези думи кръчмарят направи гримаса и недвусмислено движение с ръка.

– Бъди спокоен! – отвърна Бътлър. – Ние умеем да пазим приятелите си. Смятаме да оплячкосаме кервана, но оттатък Тусон. Тук ще вземем само един вол, защото ни трябва месо.

– Но на тези хора и през ум няма да им мине да продадат някое от впрегатните си животни.

– Глупости! Ти какво си мислиш, Пади? Ние вземаме, но не плащаме. Разбира се, не и на теб. Ти си наш човек и не само че ти плащаме, но и си затваряме очите, като ни мамиш. Впрочем онези няма да окажат кой знае каква съпротива. Там имаше четирима воловари, които едва ли трябва да слагаме в сметката, две хлапета на коне и един скаут. Единствено скаутът може да ни се опъне, но бързо ще се справим с него. Той ще получи първия куршум. Не знам какви хора седят в колите, но от оня, който е толкова кекав да се завре под платнището, не можем да очакваме сериозна съпротива. А най-отзад яздеше някаква скица, за която наистина не съм в състояние да кажа дали е жена, или мъж, макар че беше нарамил пушка, а под палто-